

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320201019
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320201019.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: Mgr. Y. A., nar. 2. 9. XXXX, O. XXXX/X, T., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2091,29 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5Csp/35/2020-69 zo dňa 21. októbra 2020 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 2.091,29 eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd p r i z n á v a žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanoveniami § 2 písm. a), § 3 ods. 3, ods. 5, § 4 ods. 2, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“), § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3, ods. 5, § 54 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podala dňa 26.3.2020 na tunajší súd žalobu, ktorou žiadala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 2091,29 eur a na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnila tým, že v konaní, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/129/2017 bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľa. Žalobou sa domáhala o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Okresný súd Humenné rozsudkom zo dňa 6. 3. 2018 sp. zn. 10Csp/129/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 10. 2018 sp. zn. 7Co/74/2018 jej žalobe vyhovel. Tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 6. 12. 2018. Žalobkyňa s poukazom na ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. v tomto konaní požaduje satisfakciu za

porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si musela brániť podaním pôvodnej žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. V danom prípade žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný nielenže v zmluve o spotrebiteľskom úvere používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 2091,29 eura, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva. Žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 2091,29 eur, pričom tento nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, či už plnením z neprijateľných zmluvných podmienok alebo preplatením bezúročného a bez poplatkového úveru, čo predstavuje sumu 2091,29 eur. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10Csp/129/2017, zo dňa 6.3.2018 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať ani zužovať.

4. Žalovaný doručil tunajšiemu súdu dňa 29.4.2020 podanie, v ktorom žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia a v sume, ktorú žalobca na základe podanej žaloby požaduje. Žalobca ani neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou by uplatňovaný nárok odôvodnil čo do výšky a neuviedol a nepreukázal takto relevantné skutočnosti, hoci povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť má on (naviac, pri zastúpení advokátom neprichádza ani do úvahy uplatnenia § 296 C.s.p., vzhľadom na úpravu vyplývajúcu z § 291 ods. 3). Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a funkciách žalovaný popiera osobitne aj tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. V uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 sa uvádza, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Z podanej žaloby nevyplýva žiadne okolnosti, ktoré by požiadavku na zaplatenie sumy 2091,29 eur vecne odôvodnili. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti.

Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Žalobca žiadal žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania.

5. Následne dňa 22.7.2020 došlo na súd podanie žalobkyne, ktorá prostredníctvom právneho zástupcu trvala na podanej žalobe. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že z ustanovenia §3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či som bola v súdnych konaniach, vedených na Okresnom súde Humenné, sp. zn. 10Csp/129/2017, zo dňa 6.3.2018 (ďalej len Základné konanie), ako spotrebiteľka, v zmysle Zákona, proti žalovanému úspešná a čím je tento môj úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. To rozsudkom vydaným v Základnom konaní a jeho odôvodnením, je definované, po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v Základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok vydaný v Základnom konaní.

6. Primerané finančné zadosťučinenie je, ako súčasť spotrebiteľského práva špeciálnym ustanovením a § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. je potrebné vykladať podľa jeho znenia a nie podľa analógie, ktoré sú na mieste v právnej úprave iných inštitútov, ale nie sú obsiahnuté v slovách a v texte § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle základných zásad Civilného sporového poriadku. Po 9. 6. 2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia, ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu, poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenie spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nespĺnil všetky svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech. Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na naň nadväzujúce konanie o primerané finančné zadosťučinenie, vždy 100 % - ným úspechom. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme primeraného finančného zadosťučinenia. Relatívna neurčitost' hypotézy zákona č. 250/2007 Z.z. sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a osobitnými predpismi, čo je konkretizované rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o primeranom finančnom zadosťučinení nadväzuje. Zo zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa zákona č. 250/2007 Z.z. tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo zákona č. 250/2007 Z.z. súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkami Okresného súdu Humenné, sp. zn. 10Csp/129/2017, zo dňa 6.3.2018 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keby sa

zistilo v konaní o primerané finančné zadosťučinenie porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v základnom konaní, nemožno naň prihliadať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku zákona č. 250/2007 Z.z., na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Poukázal na uznesenie KS Prešov, sp. zn. 7Co/78/2017, z 30.10.2017 a rozsudok KS Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016, z 30.11.2017. Zo skutočnosti, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani výšku primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvoľou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Poukázal na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená.

7. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého rozsudkom zo dňa 6. 3. 2018 sp.zn. 10Csp/129/2017 súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2091,29 eur s príslušným úrokom z omeškania. Týmto rozsudkom súd zároveň určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30. 5. 2012 v bode 8., ods. 8.1. v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytovaní služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľná a z tohto dôvodu neplatná. Ďalej týmto rozsudkom súd určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.05.2012 v bode 8., ods. 8.4. v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby, veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti./zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa článku 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy“, je neprijateľná a z tohto dôvodu neplatná. Taktiež žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že 20. Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyni bol reálne poskytnutý úver vo výške 1 284,25 eur a v prospech žalovaného žalobkyňa uhradila sumu 3375,54 eur, žalovaný jej nevrátil žiadnu sumu a suma 14,34 eur bola započítaná ako poplatok preplatku. 21. Uzatvorená úverová zmluva je tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti

spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. 22. V prejednávanej veci zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ je súčasťou dojednanie, že dlžník je povinný splácať úver do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane príslušenstva, takéto dojednanie nezodpovedá zákonnej požiadavke. Na základe uvedeného možno konštatovať, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru, ktorého zaplataenie je predmetom konania, nemusí predmetná zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 5Co/567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to jeho vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012. 24. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. 32. Súd tiež poukazuje, že táto zmluva je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvoril dodávateľ so spotrebiteľom a teda jednoznačne sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd v rámci takýchto zmlúv ex offo skúma to, či neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a či na základe takýchto podmienok si dodávateľ neuplatňuje nárok voči spotrebiteľovi. V tejto súvislosti je súd toho názoru, že Dohoda o poskytnutí služby spočívajúca v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, na základe ktorej žalobkyni mala vzniknúť povinnosť za poskytnutú službu žalovanému zaplatiť odmenu vo výške 215,75 eur, ako aj Dohoda o poskytnutí služby spočívajúca v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu, na základe ktorej žalobkyni mala vzniknúť povinnosť za poskytnutú službu žalovanému zaplatiť odmenu vo výške 112,08 eur za je potrebné považovať za neprijateľnú a to vzhľadom na jej výšku vo vzťahu k výške samotného úveru (1500,- eur), nakoľko takto dojednaná zmluvná podmienka jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, jedná sa o neprimerane vysoké plnenie ktoré je neadekvátne službe, za ktorú malo byť poskytnuté. Neprijateľnosť Dohody o poskytnutí služby ďalej spočíva v tom, že spotrebiteľ vopred musí podpísať niečo, o čo ani nemusí žiadať a platí to počas celého zmluvného vzťahu, bez ohľadu na to, či zo strany dlžníka dôjde k požiadaniu o odklad splátok. Zároveň predmetná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a to vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré neboli napadnuté odvolaním, dňa 23.3.2018. Ostatné výroky tohto rozsudku nadobudli právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod č.k. 7Co/74/2018-82 zo dňa 29. 10. 2018, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, konkrétne vo výroku o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodného obohatenie a o trovách konania a to dňa 6. 12. 2018.

9. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní trval na podanej žalobe v celom rozsahu a to s poukazom na žalobu, ako aj písomné vyjadrenie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V súvislosti s písomným vyjadrením žalovaného, ktorý poukazoval okrem iného aj na skutočnosť, že žalobkyni v podstate nevznikla žiadna ujma alebo resp. že žalobkyňa nepreukázala spôsobenú ujmu, žalobkyňa má za to, že zákon o ochrane spotrebiteľa v žiadnom ustanovení nestanovuje sankciu za nespôsobenú ujmu s tým, že zákon o ochrane spotrebiteľa konštatuje to, že ak sa spotrebiteľ úspešne domáha svojho práva alebo úspešne uplatnil svoje právo v základnom konaní, má teda nárok na primerané finančné zadostučinenie.

Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa v tomto konaní odôvodňuje skutočnosťou, že bola úspešná v základnom konaní, v ktorom jej bola priznaná výška bezdôvodného obohatenia 2091,29 eur. Nie je podstatná ani škodlivosť zásahu, ktorý mal mať za následok nejakú ujmu na strane žalobkyne ako spotrebiteľky, ale podstatnou skutočnosťou je to, že žalobkyňa sa úspešne ako spotrebiteľka domáhala ochrany svojho práva. Teda výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa v tomto konaní odvádza od výšky priznaného bezdôvodného obohatenia, čo je jediné objektívne kritérium pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

10. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/129/2017, žalobkyňa si úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľka a žalovaný bol zaviazaný vydať jej bezdôvodné obohatenia ktoré nadobudol titulom plnenia zo strany žalobcu na základe úverovej zmluvy, ktorá bola medzi nimi uzatvorená. Súd vychádzal z toho, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, žalobkyňa poskytla žalovanému peňažné plnenie na základe zmluvnej podmienky, ktorú súd vyhlásil za neprijateľnú a teda neplatnú, resp. úver bol posúdený ako bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. aj keď úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, uhradila žalovanému sumu 2091,29 eur, ktoré mu nebol povinná uhradiť. Tým žalobkyňa bola vystavená a bola povinná iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

11. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný. Za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 2091,29 eur a to vzhľadom na hodnotu bezdôvodného obohatenia v rovnakej výške, ako aj vzhľadom na to, že žalovaný nepostupoval poctivo, keď do zmluvy, uzatvorenej so žalobkyňou, zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

12. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) v spojení s § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p..

13. Proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) Civilného sporového poriadku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie, resp. aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Zároveň si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

14. Dôvodil, že rozsudok súdu je nepreskúmateľný, pretože súd svoj záver a rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 2091,29 eur ako sumu primeraného finančného zadosťučinenia neodôvodnil žiadnymi skutkovými závermi ani pokiaľ ide o základ a ani o výšku takto priznaného nároku a rozsudok súdu o priznaní sumy 2091,29 eur ako primeraného finančného zadosťučinenia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože z neho nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie tak vysokej sumy zadosťučinenia.

15. Podľa názoru žalovaného, je sporné, na základe čoho súd argumentuje tým, že súdne konanie je „náramne stresujúci faktor“ ak v konaní žalobcu nebol vypočutý (a rovnako tomu bolo aj v konaní 10Csp/129/2017). Žalovaný má za to, že skutkové závery súdu sú založené nielen na nepodložených

a nepreukázaných skutočnostiach, ale dokonca na takých, ktoré sa nikdy ani nestali, neboli tvrdené a preukázané. Záver súdu o primeranosti finančného zadosťučinenia vo výške 2091,29 eur a to vzhľadom na hodnotu bezdôvodného obohatenia v rovnakej výške, ako aj vzhľadom na to, že žalovaný nepostupoval poctivo, keď do zmluvy, uzatvorenej so žalobkyňou, zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky je subjektívny a absentuje v ňom akýkoľvek prvok preukazujúci, aké skutočnosti súd hodnotil a v čom videl splnenie znaku primeranosti. Citované odôvodnenie totiž znamená, že súd primerané finančné zadosťučinenie nespája s významom a povahou porušeného práva, ale s výškou obohatenia. Postup súdu je v rozpore so zákonom, ktorý priznáva primerané finančné zadosťučinenie primeraným obsahom a povahou porušenému právu. Z odôvodnenia nevyplýva ani skutkový záver súdu prijatý po vykonanom dokazovaní a ani právne posúdenie ktoré by boli preskúmateľné a dali (aspoň v základnom rozsahu) odpoveď na to, ako súd dospel k danosti nároku a jeho výške, prečo považuje sumu za primeranú s ohľadom na aké konkrétne skutočnosti a pod. Súdna prax dospela k záveru, že v prípadoch, kedy výška plnenia je ponechaná na úvahe súdu, je povinnosťou súdu uviesť vecné, jasné a zrozumiteľné dôvody a úvahy, na základe ktorých súd postupoval.

16. Nakoľko napádaný rozsudok neobsahuje žiadne vecné dôvody, skutkové závery a právne posúdenie, žalovaný nemá objektívnu možnosť rozsudok po vecnej stránke napádať. Nie je úlohou a povinnosťou sporovej strany odhadovať, aké asi dôvody viedli súd k rozhodnutiu. Tým, že súd neprijal žiadne skutkové závery, ktorými by odôvodnil výšku finančného zadosťučinenia, jeho primeranosť, neoznačil ani na základe porušenia akého práva spotrebiteľa tak rozhodol, nedá sa hovoriť o preskúmateľnom rozhodnutí. Z rozsudku nevyplýva splnenie hmotnoprávnych podmienok pre priznanie sumy 2091,29 eur a teda (podľa rozhodnutia) ani neboli preukázané.

17. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu. Uviedla, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z., je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Základným konaním, na ktoré nadväzuje žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, bolo konanie vedené na Okresnom súde Humenné, sp. zn. 10Csp/129/2017, zo dňa 6.3.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/74/2018, zo dňa 29.10.2018, kde sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel čím sa naplnili podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkami v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 10Csp/129/2017, zo dňa 6.3.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/74/2018, zo dňa 29.10.2018 a ich odôvodneniami, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie, ani rozširovať, ani zužovať. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu odvolacích trov.

18. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

19. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

20. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

21. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

23. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

25. K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

26. Vo veci 10Csp/129/2017 Okresného súdu Humenné sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2091,29 eur spolu s úrokom z omeškania a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v bode 8, ods. 8.1 a v bode 8 ods. 8.4 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.5.2012. Rozsudok súdu prvej inštancie sp.zn. 10Csp/129/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/74/2018 zo dňa 29.10.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 6.12.2018, vykonateľnosť vo výroku 1 nadobudol dňa 11.12.2018 a vo výroku 4 a 5 dňa 6.12.2018. Vo vzťahu k takto uplatneným nárokom mala žalobkyňa v konaní plný úspech. Bol tak naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie. Žaloba o primerané finančné zadostučinenie bola podaná dňa 26.03.2020, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

27. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na to, že žalobkyňa si právo na primerané finančné zadostučinenie neuplatnila jednou žalobou. Z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov nevyplýva pre spotrebiteľa povinnosť uplatniť si toto právo jednou žalobou. Strana sporu podávajúca žalobu, teda nie je žiadnym zákonným ustanovením limitovaná v počte podaných žalôb. Je vecou strany sporu podávajúcej žalobu, či sa rozhodne podať žalobu a ak áno, voči komu a či svoje nároky bude uplatňovať jednou žalobou alebo viacerými. O to viac to platí za situácie, ak strany

sporu uzatvorili dve alebo viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere, pri ktorých je potrebné samostatne posudzovať prípadné porušenie predpisov upravujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré môže viesť tiež k priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia. Rovnako pri niekoľkonásobnom porušení práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, najmä za situácie, ak spotrebiteľ v čase vzniku zmluvného vzťahu ako osoba neznalá práva, nemá ani vedomosť o tom, ktorá zo zmluvných podmienok je neprijateľná a túto vedomosť nadobúda postupne, nie je vylúčené, aby po získaní takejto vedomosti o neprijateľnosti tej - ktorej zmluvnej podmienky podal samostatnú žalobu o určenie neprijateľnosti konkrétnej podmienky.

28. V prejednávanej veci primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2091,29 eur bolo priznané žalobkyni za nerešpektovanie právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.05.2012. Porušenie týchto predpisov bolo konštatované v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10Csp/129/2017, v ktorom bolo rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvných podmienok v bode 8, ods. 8.1 a v bode 8 ods. 8.4 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 30.05.2012 a o vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške 2091,29 eur. Po právoplatnom ukončení tohto konania nič nebránilo žalobkyni podať žalobu o primerané finančné zadosťučinenie súvisiace s porušením jej spotrebiteľských práv, ktorých sa úspešne domohla vo veci 10Csp/129/2017 Okresného súdu Humenné.

29. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Žalobkyňa aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10Csp/129/2017, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, bola dlhodobo nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia konania vo veci 10Csp/129/2017 Okresného súdu Humenné. Pritom je zřejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý sa snažil na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť a do zmluvy naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky. Z poskytnutého úveru vo výške 1500,- eur, reálne jej bola vyplatená suma 1284,25 eur. Celkovo zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu 3 375,54 eur teda čiastku vyššiu, než na akú žalovanému vznikol nárok vzhľadom na v rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 6.3.2018 č.k. 10Csp/129/2017 konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V konaní vo veci 10Csp/129/2017 sa poukázalo aj na skutočnosť, že žalovaný pri dojednávaní úrokovej sadzby konal v rozpore s dobrými mravmi, keď v zmluve o úvere bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,01 % prevyšujúca priemerné úrokové sadzby (11,15 %) viac ako 6,5- násobne.

30. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 2091,29 eur tak, ako to priznal a odôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej hrozila konaním žalovaného, je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úrovej zmluvy závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domohol ochrany svojich práv. Žalobkyňa v tomto prípade sa úspešne domohla svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

31. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 9 napadnutého rozsudku cit.: „Za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 2091,29 eur a to vzhľadom na hodnotu bezdôvodného obohatenia v rovnakej výške, ako aj vzhľadom na to, že žalovaný nepostupoval poctivo, keď do zmluvy, uzatvorenej so žalobkyňou, zakomponoval neprijateľné

zmluvné podmienky. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.“

32. Správnym je i rozhodnutie o trovách konania. V danom prípade predmetom konania bol nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Výška uplatňovaného nároku teda bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v ust. § 142 ods. 3 O.s.p., uvedené neznamena, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie bolo povinnosťou žalobkyne v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prirúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ustanovenia § 255 C.s.p. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu.

33. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že úspešnej žalobkyne v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).